

Birtalan Ferenc DECEMBER, DÉLELŐTT, SZÉLCSEND

**„A kéklő lég ura esetlen, bús, beteg,
Leejti kétfelé fehér szárnyát az árva”**

Taknyos szürke ég. Tudom, nem győzhetek.
Feszülök szobám börtönablakára.
A messzi jegenyék szoborcsöndesek.
Ma véget ér, érzem. Minden hiába.

Innen úgy látszik, kicsi szél se lenne,
de foglyul ejtve, lent a kopasz nyárfán
egy Tescós-szatyor mintha meglebbenne,
s én, akárha az ő bánatát fájnám,

itt remegek a decemberi csöndben
versre szögezve. Már nem csap be advent.
Barázdált arcomra rég nincsen könnyem.
Távol-jegenyék vannak, rideg rab-rend.

Ki azt hittem, ura vagyok a szépnek,
lengek, nejloncafát vak nyárfaágon.
Egymást űző évszakok, mit reméljek,
aki széjjelvacogtam minden álmom.